

## หวงรัก

บทที่ 50

นายตำรวจสองนาย ใช้เวลาอยู่ในห้องทำงานของ “เจ้านายใหญ่” นานพอสมควร กว่าชายหนุ่มจะพาออกมาและเดินไปส่งถึงประตู

“ผมขอฝากความหวังไว้กับสารวัตรด้วยนะครับ ไม่ว่าจะมีความหวังอะไรก็ตาม ผมยินดีรับผิดชอบทั้งหมด ขอแค่เพียงสารวัตรติดตามหาญาติของผมอย่างจริงจังแล้วพาเธอกลับมาอย่างปลอดภัยโดยเร็วที่สุดเท่านั้น”

“ผมจะดำเนินการอย่างจริงจังและเร่งด่วนที่สุด คุณภริา วางใจเถอะครับ” นายตำรวจรับคำ

“อย่าลืมนะครับ สารวัตรสัญญาว่าจะรายงานความก้าวหน้าให้ผมรับรู้ทุกกระยะ”

“ผมไม่ลืมแน่นอน ลาก่อนครับ”

ชายหนุ่มกลับเข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม อรละออ ซึ่งรออยู่อย่างวุ่นวายใจเดินตามเข้ามาในห้อง

“ตำรวจมาเรื่องพี่ฟ้าหรือคะ ได้ความว่ายังไงบ้างคะ”

“ยังไม่ได้เรื่องเลย คุณอร เขากำลังสืบหาติดตามตัวคนที่คิดว่าเกี่ยวข้องกับอยู่”

“ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้ อรไม่เข้าใจเลย” หญิงสาวคร่ำครวญอย่างทุกข์ร้อน “ใครนะคิดร้ายกับพี่ฟ้า”

“อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นครับคุณอร” เขาเดินไปนั่งที่โต๊ะและเริ่มทำงานราวกับไม่มีเธออยู่ด้วย

อรละออ น้อยใจจนน้ำตาปรึ่ม ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คนรักของเธอหรืออย่างไร เหตุใดเขาจึงทำเหมือนไร้หัวใจราวกับว่าเธอเป็นเพียงพนักงานคนหนึ่ง หรือไม่ก็น้องสาว หรือบางครั้งก็กลายเป็นเพียงวัตถุสิ่งของสักชิ้นหนึ่งที่หากเขาไม่พบพาติดตัวไปด้วย ก็วางทิ้งไว้อย่างไม่เหลียวแล ระยะเวลาหลังๆ นี้เธอแทบหาตัวเขาไม่ได้ พบกันในที่ทำงานแค่ชั่วระยะเวลาสั้นๆ แล้วก็หายหน้า นอกจากเพราะการงานอันเป็นภาระประจำวันแล้ว เขายังมีแสงดาว แล้วตอนนี้ก็วุ่นวายอยู่แต่กับเรื่องของฟ้ารุ่ง

ไม่ได้ไปไหนๆ ด้วยกันมาเป็นเวลานานเท่าไรแล้ว

หญิงสาวกรีดน้ำตาเมื่อเดินผ่านคณะหนึ่งกลับไปเข้าห้อง ไม่ทันเห็นสายตาเยาะหยันแถมสมเพชของเลขานุการสาวของชายหนุ่ม

งานการกองเต็มโต๊ะ ไม่มีฟ้ารุ่ง อะไรๆ ดูติดขัดไปหมด แต่ว่าเธอจะสนใจก็หาไม่ พอถูกตามงาน เธอก็ส่งออกไปอย่างขอไปที วางใจและความรับผิดชอบไว้ที่คนก่อนและหลังในสายงาน งานก็เดินต่อไปได้เรื่อยๆ เวลามีปัญหา “เจ้านาย” ก็ไม่เคยตำหนิ ไม่คิดว่าความรับผิดชอบควรจะอยู่ที่เธอเหมือนคิดว่าเธอเป็นเด็กเล็กๆ อยู่ตลอดเวลา

ชายหนุ่มจะออกจากที่ทำงานไปในเวลาใดก็ได้โดยไม่บอกกล่าว พอติดต่อกันอีกครั้งเขาก็ไปอยู่ที่อีกสำนักงานหนึ่ง ไม่ก็ที่นั่นที่นั่น ล้วนแต่เรื่องของธุรกิจที่เขาขมมากแล้วอ้าง คณะเสียอีกยังรู้มากกว่าแล้วจะไม่ให้เธอน้อยใจอย่างไรได้

หญิงสาวไม่ได้พบภุรินับแต่นั้น ได้แต่โทรศัพท์เข้าไปทึ่งข้อความไว้โดยไม่มีคำตอบกลับ

เธอไม่รู้ว่า ชายหนุ่มเดินทางออกจากรุงเทพมหานครไปตั้งแต่เมื่อไร.....

“มีรายงานว่าพบตัวนายทองคำแล้ว”

นั่นเป็นข่าวที่ชายหนุ่มได้รับจากนายตำรวจในระหว่างที่เขากำลังอยู่ในสำนักงานอีกแห่งหนึ่งของพี่ชาย เขาออกจากที่ทำงานในทันที

นายตำรวจกำลังสะกดรอยตามนายทองคำจากที่พบในตัวเมือง ขณะที่ชายหนุ่มขับรถอย่างเร่งด่วนไปยังจังหวัดขอนแก่น ทุกคนมั่นใจเนื่องจากนายทองคำกำลังหาซื้อนมสำหรับเด็กทารกจากร้านค้าซึ่งดูเป็นเรื่องที่โดดเด่นผิดธรรมดาอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มรู้สึกวาระระยะเวลาช่างยาวนานในระหว่างการเดินทาง... หลายชั่วโมงต่อมา ชายหนุ่มได้รับรายงาน

“จับคนร้ายได้แล้ว ตัวประกันปลอดภัย”

เขารู้สึกว่านั่นเป็นข่าวดีที่สุดเท่าที่เคยได้รับมา

แม้เมื่อถึงสถานีตำรวจแล้ว ชายหนุ่มก็ต้องรอคอยอีกเนิ่นนานกว่านายตำรวจท้องที่จะยอมบอกที่อยู่ของ ฟ้ารุ่ง หญิงสาวและลูก ถูกส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล ลูกฉายเป็นไข้ตัวร้อนจัดมาก เด็กชายอยู่ในห้องรักษาพยาบาลฉุกเฉิน ขณะที่ฟ้ารุ่งได้แต่นั่งรอคอยอย่างหมดกำลังใจกำลังใจอยู่บนเก้าอี้เก้าๆ หน้าห้อง

ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่าชายหนุ่มเป็นคนจัดการให้มีการติดตามหาตัวและ

สะกดรอยตามนายทองคำจนช่วยเธอและลูกออกมาได้ เธอคิดจะโทรศัพท์หากณาท แต่ภาพของกณาทและมณฑิราก็ตามรั้งความจนต้องปาดน้ำตาทั้งครั้งแล้วครั้งเล่า

พีณาทคงไม่รู้ว่าเธอและลูกเผชิญกับอะไรมา ปานนี้อาจจะกำลังมีความสุขเหลือล้นกับหญิงที่เขารัก กณาทอยู่กับมณฑิราเมื่อเธอถูกลอบยิงแต่พลาดไปถูกสาวใช้ เมื่อเธอไปซ่อนตัวที่กาญจนบุรี กณาท ก็อยู่กับมณฑิราที่กรุงเทพฯ

ฟ้ารุ่งเจ็บจนไม่รู้ว่าเจ็บอย่างไร

หญิงสาวคิดว่าตนเองตาผาดไปเมื่อเห็นร่างสูงลำอานหนาแน่นของภุริปรากฏขึ้นที่ประตู เธอจ้องมองดูร่างนั้นเคลื่อนไหวเข้ามาด้วยความรู้สึกงุนงง ชายหนุ่มยิ้มกว้างอย่างโล่งใจและยินดี เดินเข้ามาใกล้ พอถึงตัวก็โอบกอดเธอแนบแน่น ฟ้ารุ่งซึมซับรับรู้ความหวังหาอาหารของอีกฝ่ายอย่างชัดเจน

เธอกอดตอปลางร้องไห้

“ปลอดภัยแล้ว.... ผมไม่เคยดีใจเท่านี้มาก่อนเลย”

“ลูกชายไม่สบาย” เธอน้ำตานองหน้า

“ลูกอยู่กับหมอที่เก่งที่สุดของที่นี่แล้ว” เขาประคองใบหน้าเธอขึ้นมามอง “คุณล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง”

“ฉันสบายดี... ขอขอบคุณที่มาช่วย”

“ผมต้องมาอยู่แล้ว” ชายหนุ่มปาดเช็ดน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน

“คุณหาฉันเจอได้อย่างไรคะ”

“ผมเป็นคนขี้ระแวง จำได้ไหม” เขาย้อนถามยิ้มๆ “ผมสงสัยคณิตเพียงเพราะเลขาของเขาแสดงพิรุณิดเดียว แต่ยิ่งสืบสาวก็ยิ่งเข้าเค้า ตอนนี่ผมแจ้งจับคณิตแล้ว”

“ทำไมคุณยอมเสี่ยงที่จะมีเรื่องกับหุ้นส่วนล่ะคะ และทำไมคุณถึงกล้าแจ้งความ จะเกิดอะไรขึ้นหากนี่เป็นเพียงเรื่องเข้าใจผิด”

หญิงสาวถาม “ฉันเองยังนึกไม่ถึงว่าคุณคณิตจะทำถึงขนาดนี้”

“ผมทำได้ทุกอย่าง ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตผมก็ต้องหาคุณให้พบจนได้”

น้ำตาแห่งความตื่นตันล้นออกจากดวงตาของหญิงสาว

ประกายตาของชายหนุ่มวาววามด้วยความปิติ อ้อมแขนที่อบอุ่นกอดกระชับร่างเล็กๆ ที่อ่อนเปลี้ยอิดโรย ราวกับจะไม่ยอมให้พรากจากกันอีก.....

ลูกชายต้องได้รับการรักษาพยาบาลพิเศษในห้องไอซียู ฟ้ารุ่งจึงยอมนั่งรถออกมาจากโรงพยาบาล ชายหนุ่มจับจองห้องพักที่ดีที่สุดของโรงแรมที่ตั้งอยู่ไม่ไกลนัก เขาทำความสะอาดอ่างอาบน้ำและรองน้ำอุ่นจัดๆ ให้เธอได้นอนแช่ผ่อนคลาย

ฟ้ารุ่ง ทิ้งกายอยู่ในอ่างน้ำเนิ่นนาน เหน็ดเหนื่อยกายและใจ

หลังจากฝนร้ายผ่านพ้น หญิงสาวจำลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ได้ดี เธอรู้สึกเหมือนถูกหลอกหลอนเมื่อย้อนลำดับภาพต่างๆ นับตั้งแต่ถูกลอบยิงมา

‘....ผมจะชดเชยเงินให้คุณจำนวนหนึ่ง ถ้าตอนนี้คุณว่างผมก็อยากจะพาคุณไปเบิกเงินจะได้เสร็จเรียบร้อยกันไป ธนาคารอยู่ใกล้ๆ นี่เอง.....’

คณิตพูดอย่างนั้น ฟ้ารุ่งจึงอุ้มลูกเดินตามเขาไปยังที่จอดรถ เธอขึ้นนั่งในที่นั่งตอนหน้าอย่างวางใจ คณิตช่วยดึงเข็มขัดที่เบาะนั่งรัดร่างเธอซึ่งกำลังอุ้มลูก แต่แล้วจู่ๆ ผ้าที่มีกลิ่นแปลกก็ถูกปิดลงบนใบหน้า เธอตื่น แต่ว่าแขนที่แข็งแรงของใครอีกคนหนึ่งช่วยคณิตจับตัวเธอไว้จากเบาะนั่งด้านหลัง

ฟ้ารุ่งรู้ตัวอีกครั้งในห้องที่เย็นและมีดี ลูกชายร้องไห้จนเสียงแหบแห้ง เธอไม่อาจโอบอุ้มรับขวัญลูกเพราะถูกมัดมือมัดเท้าไว้จนหนาแน่น

หญิงสาวหลับตาเพื่อสะกดกลิ่นความรู้สึก แต่แล้วก็อดรำให้ออกมาไม่ได้

เธอจับผมที่เพิ่งสระจนแห้งหมาดๆ สวมเสื้อคลุมผ้าขนหนูตัวยาวของโรงแรมออกมาจากห้อง ชายหนุ่มกำลังจัดอาหารที่สั่งให้พนักงานส่งขึ้นมา หยุดยีนยิ้มกริ่มมองจนหญิงสาวแก้อเขิน

“คุณส่งเสื้อผ้านั้นไปซักใจคะ” เธอพูดเก๋ๆ

“ผมรู้ แต่ว่าคุณสวยจังเลย”

หญิงสาวยิ้มเซียวๆ “ฉันโทรมต่างหาก แล้วก็หิวโซอีกด้วย”

“มานั่งซิ” ชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้ให้

เธอเดินมานั่ง ชายหนุ่มนั่งลงข้างๆ ตักอาหารให้

“ที่ดินที่เพชรบุรี เป็นปมของเรื่องทั้งหมด” เขาเล่าคร่าวๆ “สัญญาที่คุณเซ็น คล้ายกับจะเป็นสัญญาจะซื้อจะขาย แต่ไม่มีการจ่ายเงินมัดจำใดๆ ผมถึงได้หาหลักฐานการจ่ายเงินไม่เจอ พอที่ดินมันเกิดมีราคาขึ้นมา นายคณิตต้องการจะขาย แต่พี่ใหญ่ไม่ยอมก็เลยทะเลาะกัน มีพยานรู้เห็นหลายคน ช่วงที่พี่ใหญ่เกิดอุบัติเหตุ

นายคณิตกับนายทองคำก็อยู่ที่ภูเก็ท แต่ไม่มีใครพูดถึงเพราะทุกคนคิดว่าเรื่องมันไม่เกี่ยวข้องกัน แล้วก็พร้อมใจกันปิดเพราะไม่อยากจะ มีชื่อเป็นข่าวโดยไม่จำเป็น”

“แล้วทำไมเขาถึงต้องทำถึงขนาดนี้ด้วยคะ ที่ดินก็ถูกขายไป อย่างถูกต้อง ฉันจะไปเรียกร้องเอาอะไรจากเขาได้ ในเมื่อสัญญา ของฉันไม่มีการชำระเงินมัดจำก็ยอมจะต้องเป็นโมฆะไปเป็นธรรมดา”

“คุณสงสัยไหม ว่าเพราะอะไร นายคณิตถึงได้ยอมทำสัญญาจะ โอนที่ดินให้พี่ใหญ่โดยไม่มีการจ่ายเงินมัดจำ เพราะอะไรสัญญาที่เป็น โมฆะ จึงมีน้ำหนักมากพอที่จะทำให้นักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่สองคนที่เป็น เพื่อนและคู่ค้ากันมานานต้องทะเลาะกัน ผมแน่ใจว่ามันจะต้องมีอะไร แอบแฝงอยู่แน่นอน”

ชายหนุ่มพูดต่อไปอย่างครุ่นคิด

“มันเป็นเรื่องบังเอิญจริงหรือที่พี่ใหญ่เกิดอุบัติเหตุในคืนนั้น.. ถ้าหากว่ามันเป็นการฆาตกรรมล่ะ ? เพราะอย่างนั้นหรือเปล่า คณิต จึงพยายามที่จะปิดปากคุณ เพราะกลัวว่าเรื่องที่ดินที่คุณเรียกร้องจะ ถูกสืบสาวมาถึงเบื้องหลังทั้งหมด... ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม”

หญิงสาววางช้อนลง “ฉันทานไม่ลงแล้วละคะ”

ชายหนุ่มยิ้มอย่างปลอมโยน

“งั้นก็หยุดคิดถึงมันก่อนดีกว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังติดตาม เรื่องอยู่ เวลานี้คุณปลอดภัย ทุกอย่างกำลังจะคลี่คลายด้วยดีแล้ว”

อาหารถูกสัมผัสจิ้มยื่นมารอที่ริมฝีปาก ฟ้ารุ่งมองสีหน้ายิ้มรีน ของอีกฝ่าย ผินอ้าปากรับ อดนึกถึงใครอีกคนหนึ่งที่เคยป้อน อาหารให้ในยามหวานชื่นไม่ได้

“คนที่กรุงเทพเป็นอย่างไรกันบ้างคะ”

ชายหนุ่มยิ้มอย่างรู้ทัน “คุณถามถึงใคร พี่ราตรี หรือว่าคุณอร” เขาแกล้งยั่ว

“ทุกคนแหละคะ คุณก็รู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่”

“ทุกคนเป็นห่วงคุณ ยกเว้นคนๆ เดียว... เขาคิดว่าคุณแค้น อกผม ไม่นานก็จะกลับมาเอง”

ฟ้ารุ่งนัยตาตกอย่างเจ็บปวด เมื่อมีมณชิราอยู่เคียงข้าง กณาท จะเผื่อแผ่ความเป็นห่วงกังวลถึงเธอได้อย่างไร

“จริงหรือคะ...”

“จริงหรือไม่จริง ผมก็ต้องใส่โคล้ไว้ก่อนละ ก็เขาเป็นคู่แข่ง ของผมนี่” ชายหนุ่มยิ้มกริ่ม “ส่วนคุณมณ...” ดวงตาของชายหนุ่ม ยิ่งทอประกายขบขันเมื่อเล่า “คุณมณมาหาผม บอกว่าสร้อยขาด เขาส่งไปซ่อมที่ร้านตามใบรับประกันในกล่อง ทางร้านเกิดจำได้ว่า เป็นของพี่ใหญ่ก็เลยไม่ยอมคืนให้ คุณมณมาขอให้ผมช่วยคุยกับทาง ร้าน เรื่องนี้คุณจะว่ายังไง จะให้สร้อยเขาไปไหม”

ฟ้ารุ่งนิ่งไปครู่หนึ่ง

“ยกให้มณไปเถอะคะ มันเป็นเพียงของที่ถูกนำมาขายให้แทน ดอกเบี้ย ไม่ได้มีความหมายทางใจอะไรเลย”

“สร้อยนั้น ไม่ใช่คุณเคยให้คุณมณเพื่อแลกกับกณาทหรือหรือ”

“ไม่มีข้อแลกเปลี่ยนอะไรหรอกคะ” หญิงสาวพูดขำๆ

“ที่ฉันให้มณยืมไปตอนนั้นก็เพื่อขอบคุณที่เธอมาอยู่ด้วย และมันก็ ไม่ใช่แบบที่ฉันจะใช้ได้ แต่ว่าที่จะให้ครั้งนี้ก็เพื่อปลอบใจที่มณผิดหวัง จากคุณนั่นเอง ฉันรู้สึกเหมือนเป็นบาปติดค้างมณอยู่จนไม่รู้จะชดใช้ อย่างไม่ไร เขาถูกทรงยศพาไปตกรราก็เพราะความผิดหวังและต้องการ จะประชดคุณ”

“ไม่ใช่ความผิดของคุณสักหน่อย”

“เป็นความผิดของฉันคะ ฉันรู้ใจมณทุกอย่าง แต่ก็ไม่ขัดขวาง ปลอ่ยให้เกิดเรื่องจนได้”

“เพราะคุณหวังจะให้กณาทหมดพันธะละซี”

หญิงสาวพยักหน้าเศร้าๆ

“ใช่คะ... แล้วฉันก็ครอบครองพี่ณาไว้ ทั้งๆ ที่ความจริง พี่ณาทรักมณ...”

ภุรีรู้ว่านั่นไม่ใช่ความจริงทั้งหมด ภาพของกณาทที่เขาเห็น ไม่ได้บอกเลยว่าชายคนนั้นกำลังมีความสุขกับมณชิรา

ชายหนุ่มได้แต่พูดว่า

“ใครที่มองข้ามคุณไป คนนั้นแหละโง่ที่สุด”

ฟ้ารุ่งกล้ำกลืนความขมขึ้นไว้ในอก น้ำตาปริ้ม ความรู้สึกที่ว่า ตนเองเป็นส่วนเกินในระหว่าง กณาทและมณชิรา ตามרבกวณเธอมา ตลอดตั้งแต่เริ่มเป็นสาว และกณาทรู้จักและรักกับ มณชิราจนลิ้มเธอ.. ถึงแม้ว่าขณะนี้ฟ้ารุ่งตั้งใจจะจากกณาทชั่วนิรันดร์ เธอก็ยังไม่อาจ ทำใจกับความเจ็บปวดได้

“รู้ไหมว่าสร้อยขาดเพราะอะไร” ชายหนุ่มถาม

ฟ้ารุ่งรอฟัง คำตอบทำให้ยิ่งเจ็บแปลบปลาบ

“คนถอดเขาใจร้อนไปหน่อย ไม่ต้องบอกคุณก็คงเดาออกนะ ว่าเป็นใคร”

หญิงสาวทานอาหารไม่ได้มากทั้งที่อดโซหลายวัน ทั้งยังเดินไม่มั่นคง ต้องยึดจับนั่นนี่เมื่อลุกขึ้น

“ฉันอยากพูดกับพี่ราตรี....”

“ได้สิ ผมจะต่อโทรศัพท์ให้”

ราตรีลุกทานอย่างตื่นเต้นเมื่อได้ยินเสียงของน้องสาว “เป็นยังไงบ้าง ฟ้ายู่ที่ไหน เรื่องมันเป็นยังไงถึงหายเจ็บจนเขาตามหากันอย่างนี้ แล้วนี่อยู่กับคุณภริหรือ เขาไปแจ้งความกับตำรวจให้ตามหาฟ้า.... ทั้งพี่ทั้งณาก็เลยถูกตำรวจสอบปากคำเป็นการใหญ่”

“มันมีเรื่องอะ พี่ราตรี ฟ้ากับลูกโดนลักพาตัว เพราะคุณภริตำรวจก็เลยช่วยออกมาได้” หญิงสาวเล่าคร่าวๆ

ราตรีตกใจอย่างยิ่ง “ตายจริง นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“ฟ้าจะเล่าให้พี่ราตรีฟังเวลาที่กลับกรุงเทพแล้วนะคะ”

“แล้วเมื่อไหร่ฟ้าจะกลับ”

“ฟ้ายังไม่ทราบอะ ลูกฉายไม่สบาย ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล”

“โถ ลูกฉายเป็นยังไงบ้าง”

“แย่มากะ ไข้สูงมาก” เสียงของเธอสิ้นเครือ “ถ้าหมออนุญาตให้ย้ายออกเมื่อไหร่ ฟ้าจะพากลับทันที”

“แต่ว่าฟ้าปลอดภัยดีแล้วใช่ไหม”

“คะ ฟ้าปลอดภัยดีแล้ว”

“โทรหาณาทหรือเปล่า” น้ำเสียงถามกังวลอย่างยิ่ง

ฟ้ารุ่งพูดเสียงสั้น น้ำตาลลตา

“ถ้าต้องโทรไปตามพี่ณาทที่บ้านมณ ฟ้าไม่โทรดีกว่า”

“ฟ้ายู่ที่ไหน พี่จะได้บอกให้ณาทรู้”

หญิงสาวพูดอย่างเจ็บปวด ระคนทิว

“ไม่ต้องบอกหรือคะพี่ราตรี ถ้าพี่ณาทสนใจแต่แรก ฟ้าคงไม่ต้องมาอยู่ที่นี้ ถึงอย่างไร พี่ณาทก็คงไม่ได้อยากจะรู้หรอกคะ”

“แต่ว่าณาทเป็นห่วงฟ้ามากนะ....”

“แล้วฟ้าจะโทรมาใหม่คะ”

เธอตัดบทก่อนจะวางโทรศัพท์ ปาดน้ำตาพลาบหลบตาภริผู้ซึ่งแม้จะขยับห่างออกไปก็ยังไม่วายหันมาคอยมอง

ชายหนุ่มตามมากอดไว้ “อย่าคิดมากเลย ปล่อยกณาทไปเถอะ” ไบหน้าสีอ่อนสะอาด ดวงตาคมเข้มที่ส่งประกายวาววามก้มลงมาหา

“ผมรักคุณนะ...รักมากที่สุด...”

ฟ้ารุ่งหันหน้าหนี เสียงถามสั้นเครือ

“คุณอรเป็นอย่างไบบ้างคะ คุณดูแลเธอดีหรือเปล่า”

“เขาสบายดี คุณไม่ต้องเป็นห่วงหรือ”

“ฉันรักคุณอร ฉันทรยศเธอไม่ได้”

“แล้วผมล่ะ” เสียงถามอดอ้อน “ผมไม่ได้เป็นตัวการทำให้พี่ใหญ่ตายนะ เป็นนายคณิตต่างหาก”

“คุณยังคิดเรื่องนี้อยู่หรือคะ” หญิงสาวถามอย่างตกใจ

“ฉันเสียใจเหลือเกินที่ทำให้คุณรู้สึกไม่ดีอย่างนั้น ฉันมันแย่มากที่สุด”

“ผมไม่ตำหนิคุณหรือ” เขาพูด ก้มลงมาจูบเธอ

ฟ้ารุ่งหันหน้าหนี จมูกและริมฝีปากอบอุ้นจึงประทับลงที่แก้ม นวลครั้งแล้วครั้งเล่า มือใหญ่ประคองไบหน้าให้หันมา หญิงสาวหลับตาเมื่อริมฝีปากถูกประทับอย่างหนักหน่วง

“ผมรักคุณ หลงใหล คลั่งใคล้ แต่คุณเป็นบุคคลที่แตะต้องไม่ได้” เขาสารภาพ “เมื่อตอนที่ผมไขกุญแจเข้าห้องคุณ ถึงผมจะมีเพราะดีมลงไปบ้างแต่ผมไม่มีเจตนาร้าย ก่อนหน้านั้นผมเรียกคุณทั้งที่ประตูห้องและทางโทรศัพท์แต่ไม่มีเสียงตอบ ผมแค่อยากจะได้เห็นกับตาว่าคุณไม่เป็นอะไรเท่านั้น”

“แล้วยังไงล่ะคะ” หญิงสาวอดถามไม่ได้

“ผมเห็นคุณนอนหลับ น้ำตาเต็มหน้า เห็นแก้วไวน์ตั้งอยู่ ผมเดาออกว่าคุณกินยา” เขามองลึกลงในดวงตาเธอ “ผมกอด...จูบคุณ แค่อยากจะได้ปลอบ แค่ทำตามหัวใจปรารถนา แต่แล้ว....ผมหยุดตัวเองไม่ได้....”

“คุณรังแกฉันนะคะ ฉวยโอกาสที่ฉันไม่รู้ตัว มันเป็นเรื่องที่แย่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพี่กลับมาเห็น....”

“ผมคิดว่าเขาทิ้งคุณแล้ว คุณเองก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันใช่ไหม”

หญิงสาวพยักหน้า น้ำตาซึมอีกครั้ง

“ผมพร้อมที่จะอ้าแขนรับ หากว่าเขาทิ้งคุณจริงๆ”

“คุณเข้าใจว่าลูกฉายเป็นลูกของคุณจริงๆ หรือเปล่า”

“ไม่ว่าจะใช้หรือไม่ก็ตาม ผมอยากให้มันเป็นเหลือเกิน” ชายหนุ่มพูด “ผมรักคุณกับลูก ทนไม่ได้ที่จะแยกจากกัน ไม่คิดเลยว่าคุณ จะโกรธจะเกลียดผมขนาดนั้น”

“ฉันเสียใจ ขอโทษด้วยไม่ว่าจะเคยทำอะไรไว้” หญิงสาวพนมมือไหว้ พูดเสียงอ่อน “แต่ฉันมั่นใจว่าลูกฉายเป็นลูกของคุณพี่ เราใกล้ชิดกันมาก่อนเธอจะตาย”



